

MIKASOVE AKTY a VLÁDNE UZNESENIA ZASAHUJÚCE DO ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD vs. ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

- CZ24 News | 7. ledna 2022

SLOVENSKO: V spleti amaterizmu Kocúrkova zmiešaného s účelovou aroganciou štátnej moci Ústavný súd SR ďalej skomplikoval právny stav. Nič zas nie je jasné... Mikasove akty sú a nie sú všeobecne záväzné právne predpisy, môžu a nemôžu zasahovať do základných práv a slobôd, a náhrada škody za pošliapanie po ľuďoch nikomu nepatrí, aj keď Mikasove akty sú nezákonné. To preto, že v čase útoku Mikasa platila prezumpcia „zákonnosti“ aktu, takže sa nič nestalo. Logika za všetky drobné, ako že páchatel po vyhlásení rozsudku o vine nemusí zaplatiť škodu, pretože v čase lúpenia banky platila prezumpcia jeho neviny. Atd' atd' atd'... právne nezmysly...

Vo finále však Ústavný súd povedal, že Mikasovými aktami nemožno uložiť povinnosť, ktorá nie je určená zákonom. A toto je podstatné!

Len aby to isté videli v Náleze aj Mikasovi úradníci, dokonca aj samotný ústavný súd, ak bude rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb v súvislosti s týmito aktmi... Dopracovať sa k tomuto záveru chce vedieť loviť v mútnych vodách (účelovo) komplikovaných výrazov, fráz, spojení a inej akrobacie, ktorá robí veci zbytočne spornými. Po „vylovení a vysušení“ je však podstata nesporná!

Vyberám z podstatných častí Nálezu, v ktorom sa nachádza jeden iný **významný Nález** (bod 78), a príkladám tiež svoje právne argumenty.

Ústavný súd SR rozhodol, že:

- ustanovenia § 4 ods. 1 písm. g) a § 48 ods. 4 písm. aa) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 a s čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,
- ustanovenie § 12 ods. 2 písm. f) v časti „alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“, ustanovenie § 48 ods. 4 písm. n) v časti „alebo karanténa osoby podozrivej z nákazy“, ustanovenie § 48 ods. 4 písm. u) v časti „alebo karanténa“ a ustanovenie § 51 ods. 1 písm. d) v časti „a karanténnym opatreniam“ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 5 ods. 1 písm. e) a ods. 2 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okrem iného Ústavný súd uviedol:

V bode 62:

„Nebezpečné prenosné ochorenia ohrozujú zdravie populácie ako celku. Pri nebezpečných prenosných ochoreniach ide o život a zdravie ohrozujúci stav, ktorý je schopný zanechať vážne trvalé

následky na jednotlivcoch či skupinách ľudí, nekontrolovateľne sa šíriť v populácii. Je v súlade s pozitívnym záväzkom štátu vyplývajúcim z čl. 40 ústavy chrániť z pozície štátu pred týmto stavom celú spoločnosť. Zdravie a jeho ochrana je na jednej strane vecou každého jednotlivca, na druhej strane však verejné zdravie je vecou spoločnosti týkajúcou sa každého jej člena. Niet preto pochyb o potrebe a prospešnosti zákonom upravovať opatrenia a ukladať povinnosti na predchádzanie vzniku a šírenia prenosných ochorení“.

argument JUDr. Adrian Krajníkovej:

Čo sa týka **Covid-19**, toto ochorenie nie je v zákone vedené ako prenosné ochorenie.

Čo sa týka **pandémie Covid-19**, táto nebola nikdy *de iure* vyhlásená. Napriek tomu právne akty Úradu verejného zdravotníctva (či už ako „Opatrenia“ do 14.10.2020 alebo ako „Vyhlášky na nariadenie opatrení“ od 15.10.2020) sú vydané na základe odkazu na vyhlásenie pandémie Covid-19 generálnym riaditeľom WHO dňa 11.3.2020, pričom menovaný **nevyhlásil žiadnu pandémiu, a o jej vyhlásení neexistuje žiaden právny dokument**. Pre účely použitia odkazu na právny úkon alebo právnu skutočnosť v právnych aktoch vydaných štátom musí existovať právny dokument o takomto úkone alebo skutočnosti. Nič také však eexistuje.

Neexistuje pandémia, a neexistuje prenosné ochorenie Covid-19.

V bode 71:

*„Ustanovenie čl. 13 ods. 2 ústavy upravuje materiálne, ako aj formálne predpoklady, pri splnení ktorých možno upraviť medze základných práv. **Materiálnym predpokladom je súlad úpravy s konkrétnymi podmienkami**, ktoré vo vzťahu k predmetným základným právam alebo slobodám ustanovuje ústava. **Formálnym predpokladom je, že úprava je vydaná vo forme zákona**. Axiologickou a teleologickou bázou **čl. 13 ods. 2 ústavy** sú hodnoty a princípy demokratického právneho štátu – suverenita zákonodarcu v spojení s princípom obmedzenej, konštitučnej vlády. Inými slovami, účelom čl. 13 ods. 2 ústavy je chrániť adresátov práva pred takými technikami právnej regulácie, ktoré sú typické pre tzv. policajné štáty; ide najmä o širokú diskrečnú právomoc exekutívy vrátane jej možnosti upravovať kľúčové súradnice vzťahu medzi občanmi a mocou podzákonnými opatreniami. Predmetné ustanovenie tak slúži predovšetkým na to, aby iné orgány ako parlament nemohli výkon základných práv a slobôd podrobiť akýmkoľvek obmedzeniam idúcim nad rámec zákona (nález č. k. PL. ÚS 10/2013 z 10. decembra 2014). V skratke tak účinky predmetného ustanovenia možno zhrnúť takto: (i) **medze základných práv a slobôd môže upraviť iba zákonodarca**, pričom (ii) takáto zákonná úprava musí byť v súlade s podmienkami, ktoré vo vzťahu k dotknutým základným právam alebo slobodám ustanovuje ústava (porov. nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 16/05 z 2. júla 2008)“.*

argument JUDr. Adrian Krajníkovej:

Čl. 13 ods. 2 Ústavy SR: Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

§ 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z.: vykonávacím právnym predpisom **nemožno** ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené; to neplatí, ak ide o nariadenie vlády podľa čl. 120 ods. 2 ústavy.

!!! Obmedziť ľudské právo je možné iba zákonom. Nie podzákonným aktom vyhláškou !!!

Rúška, respirátory, izolácie, karantény, testovanie, očkovanie, preukazovanie sa testovaním, očkovaním, prekonaním Covid-19 na základe Mikasových aktov ...to všetko je **NULITNÉ!** Pretože

„Opatrenia“ ÚVZ ako aj „Vyhlášky na nariadenie opatrení“ trpia **nedostatkom právnej formy**. Základné práva a slobody, kam patria citované „regulácie“ možno obmedziť iba zákonom, a žiaden zákon takéto povinnosti neurčuje.

Na doplnenie uvádzam, že ide o tú istú situáciu, ktorá tu existovala v r. 2020, keď GP SR konštatovala tento nedostatok právnej formy, pričom „dodala“, že napriek tejto nezákonnosti treba Mikasovým aktom zachovať účinnosť. Tomuto sa hovorí **zneužívanie právomoci verejného činiteľa a sabotáž**.

V bode 72:

„Pretože pri vykonávacej úprave inými predpismi v medziach zákona pre naplnenie požiadavky intra legem zákonná úprava základu povinnosti a splnomocňovacieho ustanovenia podľa čl. 123 ústavy (ktorá môže splývať priamo v splnomocňovacom ustanovení) musí spĺňať podmienku náležitej kvality, ktorá je naplnená iba vtedy, keď splnomocnenie jednoznačne vymedzí hranice, v ktorých je takáto úprava prípustná, bolo potrebné zaoberať sa formuláciou oboch v tejto časti preskúmaných napadnutých ustanovení“.

argument JUDr. Adriany Krajníkovej:

Tu je povedané to, čo opakovane uvádzam, že vykonávací právny predpis – vyhláška musí byť vytvorená na základe splnomocňovacieho ustanovenia zákona. V zákone č. 355/2007 Z. z. je splnomocňovacie ustanovenie iba jedno a to v § 62 a je dané iba ministerstvu zdravotníctva.

Ust. **§ 59b cit. zákona**, na základe ktorého sa tvoria „vyhlášky“ Úradu verejného zdravotníctva nie je splnomocňovacím ustanovením, pretože nespĺňa podmienku náležitej kvality podľa **§ 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z.**, teda nevymedzuje hranice, v ktorých je úprava vyhláškou prípustná.

5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať *splnomocnenie* na jeho vydanie; to neplatí, ak vykonávacím právnym predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.

V bode 78:

*„Zákon nemôže splnomocniť orgán výkonnej moci na vydanie predpisu nižšej právnej sily, **ktorý by určoval medze základných práv a slobôd**. Ústava zveruje právo určiť medze základných práv a slobôd (z dôvodu zachovania povahy ústavnosti týchto práv a slobôd) **len zákonodarnému zboru**. Splnomocnenie v zákone pre vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu nižšej právnej sily, ktorým by boli upravené ďalšie podmienky dotýkajúce sa medzí ústavou zaručených práv, nie je ústavou dovolené. Preto všeobecne záväzný právny predpis vydaný na základe takéhoto splnomocňovacieho ustanovenia zákona by nebol vydaný v súlade s ústavou (PL. ÚS 8/94).*

V obdobnom zmysle ESLP judikoval, že **zákon** musí poskytovať právnu ochranu proti svojvoľným zásahom orgánov verejnej moci do práv chránených dohovorom; bolo by v rozpore s princípom vlády práva, keby právna úvaha poskytnutá výkonnej moci bola vyjadrená ako neobmedzená moc; **zákon musí vyjadriť s dostatočnou jasnosťou rozsah úvahy udelenej príslušným orgánom a tiež aj spôsob jej výkonu** (rozhodnutie ESLP z 2. 8. 1984 vo veci Malone v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 8691/79, § 68, rozhodnutie ESLP zo 16. 2. 2000 vo veci Amann v. Švajčiarsko, sťažnosť č. 27798/95, §

56).

argument JUDr. Adriany Krajníkovej:

Pre porozumenie:

Čl. 13 ods. 2 Ústavy SR: Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Čl. 72 Ústavy SR: Národná rada Slovenskej republiky je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky.

Čl. 119 písm. n) Ústavy SR: Vláda rozhoduje v zbere o návrhu na vyhlásenie vojnového stavu, o návrhu na nariadenie mobilizácie ozbrojených síl, o návrhu na vyhlásenie výnimočného stavu a o návrhu na ich skončenie, o vyhlásení a skončení núdzového stavu,

Čl. 119 písm. r) Ústavy SR: Vláda rozhoduje v zbere o ďalších otázkach, ak to ustanoví zákon.

Čl. 120 ods. 1 Ústavy SR: Na vykonanie zákona a v jeho medziach môže vláda vydávať nariadenia.

Čl. 123 Ústavy: Ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať *splnomocnenie* na jeho vydanie; to neplatí, ak vykonávacím právnym predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.

Orgánmi verejnej moci sú:

zákonodarný zbor (Národná rada SR, t. j. parlament),

orgány výkonnej moci (ministerstvá a iné orgány štátnej správy),

orgány súdnej moci

Zákonodarná moc sa realizuje podľa **čl. 72 Ústavy SR** a predstavuje ju **Národná rada SR**.

Iba tento orgán verejnej moci môže určovať medze základných práv a slobôd, t. j. obmedzovať ich **zákonom**.

Výkonná moc sa realizuje podľa

čl. 120 Ústavy SR – ide o nariadenia vlády, pre vydanie ktorých nie je potrebné osobitné splnomocnenie zákona, a

čl. 123 Ústavy SR – ide o vykonávacie právne predpisy orgánov štátnej správy, pre vydanie ktorých **je nutné osobitné splnomocnenie zákona podľa § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z.**

Všetky všeobecne záväzné právne predpisy (v skratke právne predpisy) t. j. zákony a podzákonné akty – tu patria vykonávacie právne predpisy ako vyhlášky a opatrenia, sú tvorené a vyhlasované podľa **zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov SR (zákon o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov)**, pričom podrobný postup je upravený v Legislatívnych pravidlách vlády SR.

Iba s použitím zákona č. 400/2015 Z. z. a podľa jeho ustanovení JE možné vytvoriť a vyhlásiť všeobecne záväzný právny predpis. Bez jeho použitia NIE JE možné vytvoriť ani vyhlásiť všeobecne záväzný právny predpis (uvedené je nosná myšlienka CELEJ VECI, ktorú si treba zapamätať).

Pre tvorbu **vyhlášky** (ako podzákonného aktu) je nevyhnutné, aby orgán disponoval osobitným splnomocnením toho zákona, ktorý ide vykonať.

S poukazom na čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z.

z. **splnomocnenie** musí jednoznačne označiť orgán, ktorý je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, a musí obsahovať to, **aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú vo vykonávacom predpise upraviť**, pričom sa dbá na zabezpečenie **súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom** (teda vykonávací predpis nesmie ukladať to, čo neurčuje zákon, § 4 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z. z.).

Pre účely vydania vyhlášky podľa zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia je *splnomocňovacie ustanovenie dané v § 62 cit. zákona* a patrí ministerstvu zdravotníctva. V tomto ustanovení je v súlade s § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z. určený orgán aj skutočnosti, v akom rozsahu sa majú vo vykonávacom predpise upraviť.

Uvedené už neplatí čo sa týka „splnomocnenia“ pre Úrad verejného zdravotníctva. Tak ako tvrdím celý čas (!), tento úrad nemá dané žiadne splnomocňovacie ustanovenie na tvorbu všeobecne záväzných právnych predpisov.

§ 59b zákona č. 355/2007 Z. z. nie je splnomocňovacím ustanovením podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z., o čom svedčí skutočnosť, že o. i. nijako neurčuje rozsah splnomocnenia. Toto ustanovenie je účelovým nadbytočným „kozmetickým sprostredkovacím“ ustanovením vsunutým do zákona od 15.10.2020 na vydanie tých istých opatrení podľa § 12 ods. 2 a § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z., avšak už pod názvom „Vyhlášky na nariadenie opatrení“, ktoré sa vydávali bez tohto ustanovenia do 14.10.2020. **Ide stále o tie isté hybridné správne akty, ktoré nie sú všeobecne záväzné právne predpisy.**

Navyše zo samotného znenia § 59b ods. 2 cit. zákona vyplýva, že tvorba „vyhlášok“ Úradu verejného zdravotníctva je vylúčená spod zákona č. 400/2015 Z. z., čo znamená, že tieto akty nie sú vôbec už tvorené ako všeobecne záväzné právne predpisy.

Všeobecne záväzné právne predpisy nemožno tvoriť inak, iba podľa **zákona č. 400/2015 Z. z. v spojení s Legislatívnymi pravidlami vlády**. Podľa týchto je dokonca v čl. 17 zakázané nazývať právne akty, ktoré nemajú všeobecnú záväznosť vyhláškou.

Ustanovenie **§ 59b zákona č. 355/2007 Z. z. nie je splnomocnením zákona**, ale odkazom na už existujúce vykonávacie ustanovenia § 12 ods. 2 a § 48 ods. 4 cit. zákona, teda nejde o vykonávacie právne predpisy, ...nejde o vykonanie ničoho, ale o použitie už existujúcich vykonávacích ustanovení.

Právne akty podľa § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. sú vydané na základe kompetenčného ustanovenia **§ 5 ods. 4** cit. zákona v spojení s § 12 ods. 2 a/alebo § 48 ods. 4 cit. zákona ako **hybridné správne akty** (individuálne správne akty s prvkami normatívneho aktu).

Konštatovať, že právny akt vydaný na základe kompetenčného ustanovenia je vytvorený právny predpis je právny oxymorón a právny nezmysel.

O tomto vypovedá už predchádzajúce rozhodnutie Ústavného súdu SR (uvedené nižšie), k čomu prikladám argumentáciu tak, ako ju uvádzam vo všetkých svojich podaniach:

Právne akty Úradu verejného zdravotníctva vydané podľa kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z. sú svojou povahou **hybridným správnym aktom**. Ide o **individuálne** právne akty **s prvkami normatívneho** právneho aktu, normatívny prvok spočíva najmä vo všeobecne, resp. abstraktne určenom okruhu adresátov tohto aktu, a individuálny prvok, ktorý je dominantný, je určený konkrétnosťou predmetu regulácie, ktorá sa týka konkrétneho ochorenia Covid-19.

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS

411/2020 (vo veci Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR č. OLP/3172/2020 zo dňa 17. apríla 2020):

„... napadnuté opatrenie ako správny akt vydaný orgánom verejnej správy pri plnení jeho úloh, má charakter hybridného správneho aktu.

*Pokiaľ ide o právnú existenciu tzv. **hybridného správneho aktu**, ide o individuálny právny akt s prvkami normatívneho právneho aktu, normatívny prvok spočíva najmä vo všeobecne, resp. abstraktne určenom okruhu adresátov tohto aktu, a individuálny prvok, ktorý je dominantný, je určený konkrétnosťou predmetu regulácie, ktorá sa netýka akejkoľvek, genericky určenej, pandemickej situácie, ale konkrétnej pandémie, na ktorú opatrenie reaguje. Povinnosti sú opatrením uložené na základe zákona, teda v súlade s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy.*

*Formulácia zákonných oprávnení na vydávanie opatrení podľa § 12 ods. 2 písm. b), c) a f) a § 48 ods. 4 písm. l) zákona č. 355/2007 Z. z. zakladá „**ratione materiae**“ **záver o vydávaní opatrenia ako hybridného správneho aktu**, čo sa prejavilo aj v znení napadnutého opatrenia.*

Ide teda o akt vydaný na základe zákona, **nie ako jeho vykonávací predpis**.

Opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je právnou normou, a teda nemôže byť všeobecne záväzným právnym predpisom.

Zákon preto neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch.“

Oprávnenie na vydanie opatrenia úrad verejného zdravotníctva vyvodil priamo z kompetenčných ustanovení.“

Právne akty Úradu verejného zdravotníctva označené ako „Opatrenia“ (do 14.10.2020) a „Vyhľadávky na nariadenie opatrení“ (od 15.10.2020) sú právnou povahou totožné právne akty vydané podľa kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z., **nie vytvorené ako vykonávací právny predpis citovaného zákona** podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 5 ods. 2, § 18 ods. 2, § 19 ods. 1, ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z., postupom podľa Legislatívnych pravidiel vlády SR. Splnomocnenie na vydanie vykonávacieho právneho predpisu zákona č. 355/2007 Z. z. je dané (iba) v § 62 cit. zákona a formulované pre Ministerstvo zdravotníctva SR v tam určenom rozsahu právnych skutočností. Hybridné akty Úradu verejného zdravotníctva SR pod rôznym označením („Opatrenia“ alebo „Vyhľadávky na nariadenie opatrení“) – avšak „*ratione materiae*“ v ich obsahu a reguláciách rovnaké, nemôžu byť zároveň vykonávacím predpisom (k čomu nespĺňajú celý rad legislatívnych postupov, najmä zo samotného znenia § 59b ods. 2 cit. zákona je ich tvorba a vyhlásenie vylúčené spod zákona č. 400/2015 Z. z., čo znamená, že tieto akty nie sú vôbec tvorené ako právne predpisy). Ustanovenie § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. nie je splnomocnením zákona, ale odkazom na už existujúce vykonávacie ustanovenia § 12 a § 48 cit. zákona. Konštatovať, že právny akt vydaný na základe kompetenčného ustanovenia je vytvorený právny predpis je *právny oxymorón* a *právny nezmysel*.

Legislatívne pravidlá vlády Slovenskej republiky, Príloha č. 1:

*Bod 17.: Právne predpisy vydávané ústrednými orgánmi štátnej správy, ktoré sa majú vyhlásiť v zbierke zákonov, sa označujú názvom „vyhláška“ alebo „opatrenie“; toto označenie nemožno použiť na predpisy, ktoré nemajú všeobecnú záväznosť. **Vyhláška** sa vyhlasuje uverejnením jej úplného znenia v zbierke zákonov. **Opatrenie** sa vyhlasuje uverejnením oznámenia o jeho vydaní v zbierke zákonov, ak zákon neustanoví, že sa vyhlasuje uverejnením jeho úplného znenia.*

V bode 128:

*„Táto aktuálna právna úprava (účinná od 15. októbra 2020) umožňuje napadnutými ustanoveniami zavedené druhové opatrenia nariadiť i všeobecne záväzným právnym predpisom – **vyhláškou** ministerstva, **úradu verejného zdravotníctva** alebo **regionálneho úradu verejného zdravotníctva**, teda aj pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb...“*

argument JUDr. Adriany Krajníkovej:

Ako je uvedené vyššie, z pozornosti Ústavného súdu, ako aj všetkých orgánov verejnej moci teda uniká tá podstatná skutočnosť, že právne akty úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva SR – pre zjednodušenie budem používať iba **právne akty úradu verejného zdravotníctva** nie sú tvorené ako vyhlášky, takže nie sú vyhlášky !!! Práve preto nie sú vyhlásené ani v Zbierke zákonov.

To preto, že sú vydané podľa § 5 ods. 4, § 12 ods. 2, § 48 ods. 4, § 59b zákona č. 355/2007 Z. z., nie tvorené podľa čl. 123 v spojení s § 5 ods. 2 cit. zákona na základe splnomocnenia zákona, nie sú teda právnymi predpismi podľa § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z. vyhlásenými v Zbierke zákonov ako právne predpisy podľa § 19 ods. 1, ods. 2 cit. zákona (anejže ani o právne predpisy podľa § 5 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy).

K tomu ukazujeme na

Uznesenia vlády SR o obmedzení základných práv a slobôd rovnako nie sú všeobecne záväzné právne predpisy v zmysle zákonnej definície § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z., pretože nie sú tvorené podľa čl. 120 Ústavy SR a nie sú vyhlásené podľa § 19 ods. 1, ods. 2 ako **právne predpisy** v Zbierke zákonov SR, ale sú tam vyhlásené podľa § 13 písm. e) ako iné akty. Nejde teda o všeobecne záväzné právne predpisy, ale o akty záväzné pre orgány, ktoré ich realizujú a dotknuté subjekty.

Najmä však s poukazom na čl. 13 ods. 2, čl. 72, čl. 119 písm. n), r) Ústavy SR **medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom**, pričom **Národná rada Slovenskej republiky** je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky.

Uznesenie vlády SR nesmie obmedzovať základné práva a slobody, toto nesmie ani nariadenie vlády podľa čl. 120 Ústavy SR, ktoré je právnym predpisom (§ 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z.), nieto ešte uznesenie, ktoré nie je ani právnym predpisom.

K tomu príkladám nasledovné:

Nález Ústavného súdu SR zo dňa 27.2.1997, sp. zn. PL. ÚS 7/96:

„Výkonná moc sa môže uplatniť normatívnou činnosťou podľa čl. 120 ústavy alebo podľa čl. 123 ústavy.

Podľa čl. 120 ods. 1 ústavy: „Na vykonanie zákona a v jeho medziach môže vláda vydávať nariadenia.

Rozsah normotvornej právomoci vyplývajúcej zo splnomocnenia vlády je však obmedzený nielen podmienkami uvedenými v čl. 120 ods. 1, ale aj ďalšími ustanoveniami ústavy. Podľa čl. 13 ods. 2 ústavy: „**Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.**

Podľa citovaných ustanovení ústavy vláda teda nariadením nemôže ustanoviť medze základných práv a slobôd, nemôže tieto práva a slobody obmedziť, či už určením povinností alebo akokoľvek inak. **Ústavné splnomocnenie podľa čl. 120 ods. 1 teda nedovoľuje vláde obmedziť práva upravené v Druhej hlave ústavy.**

Ak vláda nariadením ustanoví podmienky obmedzujúce základné práva a slobody, nekoná iba nad rámec úpravy podľa čl. 120 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ale zároveň uplatní svoju normotvornú pôsobnosť spôsobom, ktorý nie je v súlade s čl. 13 ods. 2 a 3 ústavy, lebo svojím nariadením upraví otázky, ktoré ústava dovoľuje regulovať **jedine zákonom**„.

V bode 191:

Podľa § 91 ods. 1 zákona o ústavnom súde právny predpis, jeho časť alebo jeho ustanovenie, ktorých nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily, ústavný súd vyslovil, strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu v zbierke zákonov.

V bode 195:

Ak ide o vykonávacie predpisy vydané súčasne na vykonanie viacerých ustanovení zákona o ochrane verejného zdravia, strata účinnosti sa dotýka iba častí týchto vykonávacích predpisov majúcich oporu výlučne v ustanoveniach, resp. ich častiach, ktorých nesúlad s predpismi vyššej právnej sily ústavný súd vo výrokoch 1 a 2 tohto nálezu vyslovil.

V bode 196:

Vzhľadom na to, že ustanovenia zákona o ochrane verejného zdravia, ktoré ústavný súd identifikoval ako nesúladné s ústavou a dohovorom, strácajú podľa § 91 ods. 1 zákona o ústavnom súde účinnosť dňom vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov, derogácia so sebou nesie právne účinky ex nunc (teda nie spätne, retroaktívne). Preto ani **nezakladá náhradové nároky** v dôsledku nariadených opatrení majúcich základ v derogovaných ustanoveniach a uplatnených voči ich adresátom v období, keď sa na tieto ustanovenia vzťahovala prezumpcia ich súladu s právnymi predpismi vyššej právnej sily.

argument JUDr. Adriany Krajníkovej:

Náhrada škody pre nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie je daná aj v prípade poškodenia „Mikasovými aktmi“ bez ohľadu na závery ústavného súdu. To preto, že uvedené právo je zaručené v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a Ústavný súd nemá právomoc „zužovať ústavu“. Navyše toto právo je zaručené v čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tu „kompetencia“ Ústavného súdu obmedziť toto právo končí absolútne.

Čl. 46 ods. 3 Ústavy SR: Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd: Každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo

nesprávny úradný postup.

Inak názor ÚS, že náhrada škody nepatrí preto, že nezákonné akty majú základ v ustanoveniach, kedy sa na nich vzťahovala prezumpcia ich súladu s právnymi predpismi vyššej právnej sily je právna obľudnosť, pretože ak sú tieto akty nezákonné „dnes“, tak boli nezákonné aj „včera“, a „**prezumpcia nevinu**“ nemá k tomu právny význam. Touto logikou by potom ani páchatel' spáchajúci skutok v čase, keď sa na neho vzťahovala prezumpcia nevinu nemohol byť zaviazaný k náhrade škody vo vynesennom rozsudku.

Logika sudcov Ústavného súdu SR hodná KOCÚRKOVA, resp. **§ 326a ods. 1 Trestného zákona: Ohýbanie práva:** Kto ako sudca, prísediaci sudca alebo rozhodca rozhodcovského súdu pri rozhodovaní **svojvoľne uplatní právo a iného tým poškodí alebo zvýhodní**, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Záver:

Právny akt „vyhlášky na nariadenie opatrení“ podľa § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. nie je tvorený ako všeobecne záväzný právny predpis podľa zákona č. 400/2015 Z. z. (a inak všeobecne záväzný právny predpis nemožno vytvoriť) a z tohto dôvodu nie je ani vyhlásený v Zbierke zákonov. Ústavný súd sa absolútne nezaoberal touto otázkou, čo budí dojem účelovosti alebo neporozumenia citovaného zákona v časti ust. § 59b.

Uznesenia vlády vydané v núdzovom stave na obmedzenie základných práv a slobôd nie sú rovnako tvorené ako všeobecne záväzné právne predpisy podľa zákona č. 400/2015 Z. z. (a inak všeobecne záväzný právny predpis nemožno vytvoriť) a z tohto dôvodu nie sú ani vyhlásený v Zbierke zákonov ako právne predpisy, ale ide o iné akty podľa § 13 písm. e) cit. zákona.

Navyše, iba zákonom, nie podzákonným aktom možno obmedziť základné práva a slobody.

Rozhodnutie Ústavného súdu vnieslo ďalšie zmätky do už chaotickej situácie. Nezmyselná „právna“ argumentácia správnych orgánov, ako sú Mikasove právne akty všeobecne záväzné právne predpisy bude iba pokračovať. Pretože subjekty konajúce za tieto orgány absolútne nerozumejú tomu, čo robia.

Takže právny stav stojí tak, že

1/ Mikasove akty nie sú *de iure* vyhlášky, t. j. nie sú všeobecne záväzné právne predpisy, pretože nie sú tvorené podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z., kde § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. nie je splnomocňovacím ustanovením, pretože k tomu mu chýba naplnenie dikcie § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z. o určení rozsahu splnomocňovanej úpravy.

2/ Ani však vyhlášky nemôžu obmedzovať základné práva a slobody nad rámec zákona. **Všeobecné prekrytie dýchacích ciest, odovzdanie biologického materiálu na testovanie a podstúpenie očkovania** je zásahom do telesnej integrity človeka, a v spojení s **preukazovaním sa týmito zdravotnými informáciami vrátane o prekonaní Covid-19** ide o zásah do práv na ochranu nedotknuteľnosti a súkromia chránených podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, čl. 16 ods. 1 Ústavy SR. Podľa čl. 13 ods. 2 Ústavy SR toto právo môže byť obmedzené iba **zákonom**.

3/ S poukazom na **§ 4 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z. z.** vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu **nad rámec zákona** alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené.

4/ Takže Mikasove akty (aj keby boli vyhláškami) nemôžu obmedzovať základné práva a slobody, pretože ani podzákonné akty nemôžu zasahovať do základných práv a slobôd nad rámec zákona.

5/ Rovnako uznesenia vlády nemajú právnu silu obmedzovať základné práva a slobody.

6/ Žiaden zákon Národnej rady neurčuje povinnosť prekrytia dýchacích ciest, ani testovania, očkovania, prekonania C-19, ani povinnosť sa uvedeným preukazovať.

Rozobraté na drobné, s **poukazom na § 48 ods. 4 písm. ab) zákona č. 355/2007 Z. z. v spojení s § 250b ods. 6 Zákonníka práce nemožno vstup do zamestnania, ale ani do prevádzok podľa § 48 ods. 4 písm. z), § 52a zákona č. 355/2007 Z. z. podmieňovať niečím, čo fyzickej osobe neukladá zákon.**

Ako tvrdím od počiatku, Mikasove právne akty - či pod označením „*Opatrenia*“ alebo „*Vyhlášky na nariadenie opatrení*“, v oboch prípadoch vydané podľa kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z., nie tvorené na základe splnomocnenia zákona podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z., sú ako všeobecne záväzné právne akty **nulitné!** a to z dôvodu **nedostatku právneho základu a nedostatku právomoci (vecnej pôsobnosti) Úradu verejného zdravotníctva vydávať všeobecne záväzné právne predpisy (je tam ešte jeden dôvod nulity, k tomu sa vyjadrím osobitne, a je to veľmi vážny dôvod!!!).**

Neexistuje teda v Zbierke zákonov SR jednak ustanovenie žiadneho zákona určujúce povinnosť prekrytia dýchacích ciest, povinnosť darovania biologického materiálu na testovanie, povinnosť očkovania proti C-19, ako ani povinnosť preukazovať sa týmito nepovinnými zdravotnými úkonmi, ani prekonaním Covid-19, z á r o v e ň Mikasove akty nie sú tvorené podľa zákona č. 400/2015 Z. z. ako právne predpisy, a inak než podľa tohto zákona právny predpis tvorený nemôže, doslova nevie, byť. **Kruh sa uzavrel...**

AUTOR: JUDr. Adriana Krajníková

[ZDROJ](#)